

Xerrada i debat solidaris: a tres anys de l'“argentinazo”

“Anatomia d'un procés social”

- Gabriela Dalla Corte: “De Ménem a De la Rúa: Prólogo de una explosión” Professora de la Universitat de Barcelona.
- Marcelo Norwerztern: “Piquetes y cacerolas. ¿Hacia donde va Argentina?” Economista argentí col·laborador en diverses campanyes de solidaritat realitzades a França amb les organitzacions populars alternatives.

Piquets i cassoles: una llavor carregada de futur

A mitjans del mes de desembre s'ha fet el tercer aniversari de l'“argentinazo”, una revolta popular que ens recorda que el futur no existeix i que “la fi de la història” és un mite dels que no volen que res canviï.

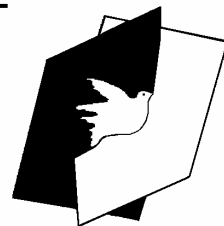
Però l'“argentinazo” no va néixer del no res. Una dècada de lluites populars, de “puebladas” i de desenvolupament de les organitzacions piqueteres van fer possible que a finals de 2001, els piquets i les cassoles s'unissin per a enderrocar un govern que, sota les directrius del FMI, els condemnava a un futur de fam i misèria. “¡Qué se vayan todos!” Va ser el crit d'un poble que rebutjava els seus governants que, sota unes sigles o altres, sempre eren la representació dels poderosos. Malgrat els esforços dels hereus de l'antic règim per fer-los callar, durant mesos Argentina es va convertir en un assaig inacabat on una nova societat pugnavia per néixer. Piquets, assemblees populars i fàbriques ocupades, tot un ampli moviment alternatiu va entrar en ebullició impregnant, amb les seves virtuts i limitacions, importants sectors del jovent i dels treballadors.

La victòria electoral de Kirchner va evidenciar que no n'hi havia prou amb el “¡Qué se vayan todos!”, que la nova Argentina encara no estava de part i que la vella tampoc no havia deixat d'existir. Diguin el que diguin els mitjans de comunicació, el “miracle argenti” té les ales curtes. Les maquillades xifres oficials que veiem als diaris oculten que el relatiu creixement actual es fa a expenses de la sobreexplotació dels treballadors i de les treballadores, amagant que l'atur gairebé no ha disminuït i que quan ho ha fet ha estat a costa de l'augment desmesurat de la economia submergida.

En aquesta era de la informació en la que suposadament ens hi trobem, ningú no explica que a l'Argentina les velles ferides continuen obertes, que hi ha centenars de detinguts polítics, que les fàbriques ocupades sofreixen el constant assetjament dels poders fàctics i que les organitzacions piqueteres (el moviment d'aturats més gran que hi ha hagut) protagonitzen importants lluites per a defensar la dignitat i el futur dels oprimits del país.

Molts volen relegar tot això a l'oblit, fer veure com si no hi fos, com si mai no hagués existit, com si hagués estat una trapellada sense conseqüències a la història. Tanmateix els membres del Grup de Pau i Solidaritat de COMFIA (CCOO) volem rescatar el record d'aquests fets, donar-los a conèixer i convertir-los en llavor de futur. Volem aixecar el nostre crit solidari i obrir els nostres cors i les nostres ments per a aprendre dels nostres germans els treballadors i les treballadores argentines. Esperem la vostra assistència i la vostra aportació al debat. Comptarem també amb el passí d'un vídeo relacionat amb el tema.

Aquest acte tindrà lloc el dia 15 de març de 2005 a les 17,30 a la sala 12 (Via Laietana, 16, primer pis)

**FUNDACIÓ PAU
I SOLIDARITAT
CATALUNYA**

15 de març - Xerrada i debat solidaris:
a tres anys de l'“argentinazo”
“Anatomia d'un procés social”